

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

Η ΠΛΗΡΩΜΗ

"Ήμουν είκοσι χρονών, όταν άξαφνα βρέθηκα τρελλά έρω-
τευμένος με μια νέα που την εύρισκα όπως άκριβώς την ήθελα.
Ή τύχη θέλω να μη μ'άγαπήση καθόλου αυτή και άκομη μί-
λιστα ν' άγαπήση τον καλύτερο φίλο μου. Ο Έδουάρδο που
ήταν έξη ή εφτά χρόνια μεγαλύτερός μου. Ο Έδουάρδος κα-
τόρθωσε χωρίς να προσώψη τη φίλια μας να κερδίση την καρδιά
της Καρολίνας και να τη κέρη αποκλειστικά δική του. Έμένα
πάλι με φαινόταν γελοίο να παλαίψω μαζί του γι' αυτή, στη
στιγμή που αυτή τον άγαπούσε. Μα ο φίλος μου κατάλαβε την
άπελπισία μου, ένοιωσε οίκτο και μεγάλη θλίψη για μένα και
την άλλη μέρα του γύμνου του ήρθε και με βρήκε. Πέρασε πολλές
ώρες παρηγορώντας με. Όταν έφυγε, με έλε : "Νόσαι άπολύτως
βέβαιος διι ποτέ μου δε θα λησμονήσω το μεγάλο χρέος που
έχω άπέναντί σου... και δε θα βρω άνάπαση ώπου να σου το
πληρώσω".

Αυτά τα λόγια του με συγκίνησαν άν και μου φάνηκαν μά-
ταια : "Η έντογία μου ήταν χαμένη και η ύοτερα από κά-
μποσε μέρες έφυγα για την Αότραλία.

Τα χρόνια πλοούσαν κι' η ζωή μου μαζί τους, χωρίς κανένα
θέλητρο. Παντρεύτηκα με κάποια Σκωτσέζα, ήσυχη κι' άμορρη
γυναίκα που δε ύπόρθεσε όμως να δώξη τη λύπη μου. Πέθανε
δέκα χρόνια μετά το γάμο μας χω-
ρίς να μου δήση κανένα παιδί.

Η άνάμνηση της Καρολίνας παντοεινά με παρακολουθεύσε.
Έκλεβε τη χαρά μου, άποκούμιζε
τις φιλοδοξίες μου και υ' έκανε
μισάνθρωπο. Από καιρό σε και-
ρό λάβαινα γράμματα από τον
Έδουάρδο νεμάτα πάντα ένκορ-
διότητα και ποτέ του δεν έλεγαν
να μου κήνη γνωστές τις σκέ-
ψεις του.

"Όταν έγινε τριανταδόχρονών
ξαναγύρισάστην Εύρώπη, άλλωχ-
ως να σταθώ ποθενά. Πέροσα
διαδοχικά από τη Γαλλία, την Ή-
ταλία και την Ισπανία. Το ταξίδι
μου αυτό τέλειωσε μετά πέντε
χρόνια και τότε τέλος άποφάσισα
να μείνω για πάντα στο Παρίσι.

Μιά άσοσερή βραδείά του Ίου-
νίου ένώ όνειροπλοούσα, ο ύπ-
ρέτης μου έφερε ένα γράμμα που
άπό την πρώτη ματιά κατάλαβα
πως προερχόταν από τον Έδου-
άρδο. Το άοικα άσηρημένος κι'
ειδα πως ήταν πολύ μικρό, ποσά
τήσυνήθεια του φίλου μου ο άποιος
μούγραφε πάντοτε μεγάλα γράμ-
ματα. Το κύτταξα χωρίς να
το διαβάσω και το κρατούσα στα
χέρια μου άλόκληρο λεπτά
χωρίς να δώ το περιεχόμενό του.

Τέλος έόιωσα προς τη λύπη
και διάβασα αυτή τη φράση : "Έ-
φτασεν η ώρα να σου πληρώσω
το χρέος μου κι' έλπίζω πως θα
μπορέσω να το κάνω. Μην άρη-
θείς να περδης άπ' το σπίτι μου
γιατι άλλωώς θα με λυπήσης πο-
λύ κι' ίσως χείσεις μια μεγάλην
έντογία υ'.

Αυτό μου σήκωσε το μυαλό,
μου ξανάφερε όλα τα περασμένα ζωντανά μμοστά μου και ζα-
νάψε την πεθαμένη μου άγάπη, τη σβουμένη. Δεν έξρω ποιά
καρηνή και τρελλά έλπίδα χείδερη την ψυχή μου— καιι οάν
όνειρο φρέτικο φερμένο με την άνάμνηση της Καρολίνας.
Είχα άποφασίσει να άνακούσω στην παράκληση του Έδουάρδου.
Όταν την άλλη μέρα έφτασα στο σπίτι του φίλου μου, κάθε
χιμαρική μου έλπίδα είχε χαεί. Περιμένα κάποια καλή είδηση,
μα τίποτε παραπάνω. Είνε αλήθεια πως τασόχηκα μαιόνοντας
στο μικρό του μέγρο της λεωφόρου Άλμας. Έκπτεξα τον
κπιο άνάμεσα από το παράθρο του σαλονιού όπου μ' είχαν
άδνησει, όταν άκουσα την πόρτα πίσω μου ν' άνοιξη ήσυχα.

"Άφησα το παράθυρο, γύρισα προς το εκεί κι' άμέσως μια
φοβερή συγκίνηση, ένα οίγος λύπης μαζί και άγάπης μου πέ-
ρασε σ' όλο το σώμα. "Η Καρολίνα στέκονταν μπρός μου κι'
έμοιαζε τόσο με το κορίτσι που λάτρεια δεκαέξη χρόνια πριν,
τόσο έλαμπε από νεύση, που λίγο έλειψε να λιποθυμήσω.
"Ακούμπησα σε μια καρέκλα και τραύλισα : "Κυρία..., δε σάς
περιμένα..."

Με κύταζε, όρθη μέσ' στο ήυίφως, με μια γλώκα και προ-
σοχή που με παραξένεφε. "Πώς κατωρθώσατε να μείνετε τόσο

νέα ;" μουμύρησα χαμπλέφωνα.
Αυτή δε μου άποκρίθηκε καθόλου κι' έξακολουθεύσε να
με κοιτάξη. Μου φαινόταν δειλή, σχεδόν φοβιομένη.

"— Έγώ γέρασα και τις είπα μικρά.
— Δε γαίνεστε πάνω από τριάντα χρόνων ! μου άπάντησε.
Αυτή τη φορά χμήλωσε το μάτια της και τη μάγονά της
ροδοκοκκίνισαν. "Η τρέλλα της περασμένης ήμέρας ξανάρθε :
Το παρελθόν άχόρταγο γι' άδύται, οι χιμαρικές έλπίδες.
Προχώρησε τότε προς την Καρολίνα ρωτώντας την με κά-
ποιο φόβο :

- Γιατι ο φίλος μου δεν ήρθε δω, άφου με προσκάλεσε ;
- Είχε να δώση κάποια βιασική διαταγή.
- Μα εινε πολύ σκληρός, άφου σάς έσοιλε από μέρος του.
Χαμογέλασε ήσυχα, κοκκίνισε περισσότερο κι' ειπε : "Έτσι
το θέλω. Είστε στενοχωρημένος λοιπόν γι' αυτό ;
- Πώς να μιν ειμαι ; Δεν έπρεπε νάρθητε σεις πρώτη εδώ !
- Υποφέρετε λοιπόν άκόμα ; με ρώτησε με τρέμο.
- Μα δεν το βλέπετε ;
- Είστε βέβαιος πως πονείτε για μένα ;
- "Εσήκωσε το άσορφα μάτια της κι' εκείνο που διάβασα και
μέσα τους ήτανε τόσο γλυκό ! Δε μόρεσα να συγκρατήω
μια κραυγή άγωνίας :

— Εινε φοβερό να με ρωτάτε
γι' αυτό !

— Θάβελαι νάμαι βέβαιη, μου
ειπε τότε με ύφος ύποταγής.

Άπιστοχώρησε ένα βήμα κι'
άρχισε πάλι να με κοιτάξη. "Ορθή
μέσ' στο σαλόνι με το πρόσωπό
τη : λίγο οκοτεινό, φαινόταν
πως δεν εί αν παραπάνω από
είκοσι χρόνων. "Η λαχίτρα, το
μεγάλο παράπνο, η παραπετα-
μένη άδύται, μ' έκαναν τρελλά.

— Νόσαι λοιπόν βέβρη ! γώ-
ναξα με βραχνή φωνή... Σας ά-
γαπώ άκόμο, σάς λατρεύω, σάς
μισώ κι' άς εινε καταραμένη η
τρέλλα του Έδουάρδου που σάς
άποσε κωνά μου !... Καταραμένη
ναι αυτή η πλοκλήση που με-
γάλωσε την άπελπισία μου

"Εγίνκε άχητή, έβαλε το χέρι
στην καρδιά μου και μου ειπε.

— Αυτό το λάθος δεν εινε δι-
κό μου !

— Μα εινε δικό σας το λάθος
νάρθητε δω χωρίς να είλοποιηθώ
προχίτερα... Είνε δικό σας το
σφάλμα να τομύηετε μονάχη σας
να παρουσιασθήτε μπρός μου !

— Είνε δικό μου ! άκούστηκε
μια ταπεινή φωνή.

Και άμέσως άνοιξε η πόρτα
και μπήκε ο Έδουάρδος. Καθώς
έγύριζα προς το μέρος του το συ-
μωμένο πρόσωπό μου, έτοιμος να
του μιλήσω σκληρά, έπρόλαβε
και μουπε :

- Πληρώω !
- Πώς, πληρώνεις ; φώναξα
μ' έκπληξη και θυμό.
- Μα κύττα λοιπόν... κύττα
αυτό το παιδί... ξανάπε σφίγ-

Μιά φοβερή συγκίνηση με κατάλαβε, όταν άντίκρισα τη Καρολίνα...

γοντας το χέρι μου...

"Η αλήθεια πέρασε από το νού μου σαν ξαφνική άστραπή
και μια άμέτρηση χαρά, μια έλπίδα άπέραντη γένεσε την καρδιά
μου. "Εμεινα άφωνος, κοντανασαίνοντας, με κάποιον τρέμο
βαθείδι μου.

"Άκουσα τότε τον Έδουάρδο να ρωτάει την Καρολίνα : "Ε,
καλά ! Τι σκέφτεσαι ; Τόν αγαπάς ;... "Εκείνη έκανε ένα κατα-
φατικό κίνημα με το κεφάλι της κι' ο Έδουάρδος έξακολουθούσε :

- Καί σό ;
- "Ω ! Έγώ φώναξα... Έγώ, θάδινα τη ζωή μου γι' εσεί !..
- Τι να σάς πώ άκόμα ; Μόλις πληρώθηκα τόσο γενναϊάδωρα
για το μεγάλο μου πόνο, την άγάπησα περί πολύ, την έλάτρευα,
έζησα άλοπούνητες μέρες άληθινής άγάπης μεγαλύτερης από
τον έρωτα της πρώτης νεύσης μου. Τη μέρα τού γάμου μου
φαινόμουν μικρότερος από τριάντα χρόνων φαίνεται πως η
θλίψη μου με διατήρησε άντι να με λυθώ σαν τόσους άλλους.
Κι' ένώ στεκόμουν τη βραδείά του γάμου μου μπρός στη γυ-
ναίκα μου και γονάτιζα για να φιλήσω το κάτω μέρος της φό-
μας της μου φέραν ένα μπλιέτο κατακτερινο και μαραμένο
άπό τον Έδουάρδο όπου διάβασα : "Λανουάρδος 1872, το χρέος.

KINEZIKA ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του Γερμανού ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΜΠΡΟΥΤ

ΨΥΧΗ ΚΙΝΕΖΑΣ

Η Μά-Γιόγκ, η γυναίκα του πλοσιού εμπορεύου Λου-Χάι, καθόταν λυπημένη σε μια γωνιά του δωματίου της. Κάποτε τα δάκρυα ανέβαιναν σε μάτια της; μα τα συγκρατούσε γιατί ήθελε να φανή γενναία.

Κότταζε φοβισμένη την πόρτα, πίσω από την οποία κρινόταν η τύχη της. Εκεί μέσα, σε άλλο δωμάτιο, το οικογενειακό συμβούλιο άπεφαινόεε άναά διαχθή η Μά Γιόγκ από το συζυγικό σπίτι.

Έξαφνα ή πόρτα άνοιξε και τó οικογενειακό συμβούλιο μπήκε μέσα μ' έπιςμρότητα. Η Μά-Γιόγκ σηκώθηκε κι έλαβε σάσιόν κατηγορουμένου. Ο θεός του συζύγου έλαβε τόν λόγον :

- Μά-Γιόγκ, σέ κατηγορεί ο Λου-Χάι, ο συζυγός σου... Εινε άλήθεια δει έν τή άπουσία του έβαλες κάποιον μέσα σ' αυτό τό σπίτι ;

- Δέν τό άρνόυμαι, άπάντησε ή Μά-Γιόγκ με ήρημη και γλυκειά φωνή, κυριάζοντας χωρίς φόβο τό άγριεμένο βλέμμα του συζύγου της.

- Ο συζυγός σου, έξακολούθησε ο θεός του Λου-Χάι, σέ έρωτήσε τό όνομα αυτού του έίνου, άλλά ένú δέν πρόδωσες τόν συνένοχό σου...

Η Μά-Γιόγκ έπεισ γονατιστή, σηκώνοντας τά χέρια προς τόν ούρανό !

- Μή με κρίνετε !... Δέν ήμπορώ νά σάς πώ τό όνομα του έίνου.

- Τι σ' ήμποδίζει ;

- Άλλ' ή Μά-Γιόγκ δέν άπαντούσε.

- Εισαι χαμένη, Μά-Γιόγκ ! ειπε ο θεός με φωνή που έτρесе από τήν όρη.

Ο Λου-Χάι ζετούλιξε έναν πάπυρο και άρ- νά διαβάξει :

- Άναγκάζουμαι νά άπομακρύνω από έμέ και δέν τήν άναγνωρίζω πλέον για συζυγό μου... Αυτή τό θέλησε !...

Όταν τελείωσε τήν άνάγνωσι έδωσε τό έγγραφο στήν Μά-Γιόγκ, που ήταν ύλογραμμένο από αυτόν και από όλο τό οικογενειακό συμβούλιο.

Η Μά-Γιόγκ ήταν πλέον ζωντοχήρα...

- Τώρα πήγαυε άπ' έδώ, ειπε ο Λου-Χάι, σέ πú έπρόδωσες τή συζυγική πίστι ! Έπρεπε νά σέ κρεμάσω... Άλλά για νά σου άποδείξω τό μέγεθος τής καλωσύνης μου σου δίδω κι' αυτό τό πονγγί με χιλία όσμηνια τίλληρα... Ζήσε μ' αυτό και μην πής όσι σέ πέταξα γυμνή στούς δρόμους, άν και σου άξιζε αυτό και κάτι χειρότερο...

Η Μά-Γιόγκ κóτταζε τόν συζυγό της, θέλησε νά τού μιλήσει, άλλά τά δάκρυα τήν έπνιξαν... Πήρε τά χρέματα και χωρίς νά πη τίποτε βγήκε στό δρόμο.

Έξα σκέφτηκε λίγο και κατόπι πήρε τόν μεγάλο δρόμο τής άγοράς και μπήκε σ' ένα συμβουλευογραφέο. Εκεί παρέδωκε τό πονγγί του Λου-Χάι και πήρε μια άπόδειξη.

Αφού έκανε αυτό έργου από τήν πόλι και πήγε σέ μακρονά μέρη. Έγινε τραγουδίστρια... Κέρδιζε τό ψωμί της τραγουδώντας στούς δρόμους. Οι διαβίτες σκεπτόταν για νά τήν άκούσουν και για νά θυμάσουν τήν όμορφιά και τό γλυκό χαμόγελό της.

Ο Λου Χάι ειχε έν τώ μεγαζύ ζαναπαντρευθεί. Άλλά ή νέα σύζυγός του δέν ήταν ούτε πύ όζαία, ούτε πύ νοικοκυρά από τήν άλλην πύλό λίγο φρόντιζε για τό υούζογό της...

Πέριζιν άπ' τότε πέντε χρόνια, όια χειροάθηναν διπλαδ ή κτισσασαλαπθ ή περιουσία του Λου-Χάι από τή νέα του γυναίκα. Εκείνη δ' αν τόν ειπε πωχό, τόν άφρησε, αφού πήρε μαζί της όια πολύτιμο άκόμη ύπηρε σε τό σπίτι.

Απελεισμένος και ντροπισμένος ο Λου-Χάι άφθηκε τότε τόν τόπο του κι' έργου για μακρονά μέρη ζητώντας παρηγοριά στό όπιο και σ' ό ρακί. Τότε θυμάθηκε τήν Μά-Γιόγκ και τήν άπειρη καλωσύνη της. Γιατί νά τήν διώξει ; Ηταν άραγε ένοχος ή βιδόθηκε νά τήν κταδικάσει ;

Κάτι τού έλεγε δει ή Μά-Γιόγκ, ή γλυκειά και άγαθή Μά-Γιόγκ που τόν άγπίσσε τόσο δέν μπορούσε νά τόν άπατήση... Τι μουσικό τού ειχε τόχα κρύψει ;

Τήν ζήπσε παντού άλλά κανείς δέν έγνώριζε που ειχε πεί. Ίσως νά πύθ ινε, ίσως νά ζούσε ετοχισμένη με άλλον άντρα... Αυτό σκεφτόταν ο Λου-Χάι καθισμένος στόν πάγκο μιάς

- Νοέμβριος 1889, ή πληρωμή. Δέν έξέρω τί θα κάνετε εσείς, άν βριακόσαστε στή θέση μου. Έγώ γύμια τό χαιρί φιλιό κι' άρχισαμε νά κλαίγομε, έγώ κι' ή Κιργλίνα, σά μικρά παιδιά. J. H. Rosny

πλατείας, διαν έξαφνα είδε νά συνάξει απήθος πολύ γύρω από μια τραγουδίστρια. Όταν τό τραγουδι έπασσε τό απήθος άρχισε νά σφριζή και νά φωνάζη :

- Νά ζήσης Μά- Γιόγκ ! Νά ζήσης χαριτωμένο άστρο !...

Ο Λου-Χάι τινάχθηκε διαν άκουσε εκείνο τόνομα που τού θύμιζε τή γυναίκα του. Και προχώρησε κι' αυτές μέσα στό απήθος. Όταν τήν άναγνώρισε, όλη ή παληά του άγανάκτησι του άνέβηκε στήν ψυχή, και περισσότερο γιατί τήν έβλεπε ρικένδυτη σά ζητιάνα...

- Εσύ εισαι ή Μά-Γιόγκ, ή άτιμη, της ειπε με όργισμένη φωνή.

- Ω, σύζυγέ μου ! ειπε εκείνη πείτοντας στά πόδια του, δέν ήπηρε ποτέ άτιμη... Άφσέ με νά πιάσω τά χέρια σου καλέ μου κύριε, άφσέ με νά θυμηθώ τόν καλό μου Λου-Χάι που ή μάθηρ τήχη μου τόν άρπαξε...

Τόσο ταπεινή και τόσο ειλικρινή; φαινόταν σέ κείνη τή σάσιό ύστε ο Λου-Χάι συγκινήθηκε.

- Δέν σου έδωσα χρέματα ; Γιατί πηγαίνεις έτσι σά ζητιάνα ;

- Τά χρέματά σου δέν έγγιξα, καλέ μου Λου-Χάι, όπως θά δής από τήν άπόδειξη τού συμβουλευογράφου. Γιατί νά έπαινα νά χρέματά σου, σάν πονημένη ; Έξησα από τό τραγουδι μου.

- Γιατί με άπάτησες τότε ;

- Δέν σέ άπάτησα καλέ μου κύριε. Έλα στό σπίτι μου και θά μάθης τήν άλήθεια. Και προχώρησαν για τό σπίτι της Μά-Γιόγκ. Ο Λου-Χάι ήταν άνοπόνονος νά μάθη τήν άλήθεια.

- Ποιός ήταν λοιπόν ο έίνος που πάτησε τό ιερó κατόφλιου τό σπιτιό μου ;

- Ο έίνος εκείνος ήταν ο Γιέν-Τιέν, ο σεβαστός σου κι' εγγενής πατέρας, που ο Μικάδος τήν ειχε τότε έξορίσει. Ειχε έρθει στό σπίτι κρυφά, με όρκισε νά μη πώ τίποτε σέ κανένα και έφυγε πάλι κρυφά... Έγώ εκάρησα τόν όρκο μου...

Ο Λου-Χάι έμεινε πολλή ώρα σκεπτικός, με χαμπλωμένο τό κεφάλι. Έπειτα πήρε τή χέρια της Μά-Γιόγκ, και της ειπε :

- Ο καλή και εγγενική γυναίκα που ή άρετή και ή άγαθότης σου λάμπει σάν τό σφράνι τόζο ! Ποιό κακό δαιμόνιο μ' έσπρωξε νά σου κάμω τέτοιο άδικημα ; Εκείνη έπεσε στά πόδια του.

- Λου-Χάι, καλέ μου άφνήτη, ένú εκαμες τό χρέος σου σάν τίμιος άνδρας. Εισαι εγγενής κι' καλός... Τώρα άς έπιστρέψουμε στό σπίτι μας !

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ένα άρχαιότατο Σινικό βιβλίο πραγματεύεται σέ 313 κεφάλαια τή συμπεριφορά τών γυναικών της Σινικής πρό τριών χιλιάδων έτών.

Ένα από τά πρώτα καθήκοντα της Κινέζας συζύγου ήταν νά προσαγορεύη τόν άντρα της σού-σού. Αν ή ζωή του άνδρός εκινδύνευσε, ή σύζυγος ειχεν ιερó καθήκον νά τόν σώσει, θυσιάζοντας τή δική της. Μοναδικό θ' άπομεινη στά...συσυγικά χρονικά τού κόσμου τό παράδειγμα μιάς Κινέζας συζύγου, τής ό τούσιος τόν άνδρα συνέλαβαν με τό τό σκοπό νά τόν φάνε μερικó πειναλίο στρατιώτες

της ; έτοχη ; έσεινη ; Νά προτιμήσετε έμένα τούς ίέεσες, πύ ή σάρκα μου εινε μελαμψη, παρούλη και γλυκειά. Τι θά καταλάβετε τρώγοντας αυτόν τόν καύχομο άνθρωπο. Τους έπεισα και τήν προτιμήσαν.

Μπορώ στούς γονείς της ή άρχαία Κινέζα άπαγορεύονταν νά φραγνιστή, νά τεντωθή και νά... βήξη άκόμα.

Η ΟΡΓΗ ΤΟ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ

Όταν κίποσε ο μουσουργός Μούλοβ διηύθυνε μια συναυλία στήν πεύδ λεστή σιμητής έξέστρώ ; του άκουσε κάτι σάν έλαφρό φραουόγιομα πουλιού. Γόρισε τότε έπαρκή και ειλε κάποια κυρία που κινούσε τή βεντάγια της. Τραλλός από θυμό ο Μύλοβ τής ειπε :

- Κυρία άν εινε άπόλυτως άνάγκη νά κινήτε τή βεντάγια σας, κινάτε τό τουλάριστο σύμφωνο με τό ρυθμό.

ΟΙ ΦΤΙΝΟΙ ΜΑΘΟΥΣ ΑΛΛΙ

Οι μεταρβιώταροι Μιθουσιάλοι άνήγιου άσφαλώς στό βασιλείο τών φυτών. Η έλητή πολλές φορές παρνή του ; 20 αιώνας, ή όρθς 37 300 δ ; 930 χύδρια, ή μαλία, ή σμύδι, ή λυία, επάνω από διακόσια, ο λεβέντης ο έλατος ; και τό πύκο δ ; 300.